

souhlasiti. Jest jisto, že ona plná moc předložená v jiném sporu těchže stran obsahuje procesní plnou moc (§ 31 c. ř. s.) a další zmocnění podle § 1008 obč. zák., zejména by advokát tehdejších žalovaných přijímal všechna doručení znějící k vlastním rukám — totiž k rukám žalovaných. Tento doslov plné moci nelze vykládati tak, že byl oprávněn, přijímati jakákoli a od kteréhokoli soudu neb úřadu vydaná a pro žalované určená rozhodnutí. Nelze to dovoditi z doslovu listiny a odporuje tomu úvaha, že plná moc byla vydána při zastupování ve zcela určitém sporu. Z toho lze jen souditi, že strany měly při vydávání této plné moci na mysli, by zmocněný advokát zastupoval žalované v tom sporu a ve sporech s ním souvislých a přijímal v nich doručení k jejich vlastním rukám. Ten spor byl skončen, třebaš ne pravoplatně. Následovala pak mimosoudní výpověď nájmu odpůrci žalovaných, jež byla doručena jejich zástupci z onoho sporu. Nelze souhlasiti se stěžovateli, že tato výpověď byla v právní souvislosti s oním sporem. Bylo to jednání, které s ním souviselo jen časově a proto, že se v něm jednalo částečně o týž nájemní předmět. Nerozhodno jest, že v dopise obsahujícím tuto výpověď odpovídal také advokát stěžovatelův na upomínku advokáta žalovaných o zaplacení nájemného. Ona plná moc neopravňovala ještě stěžovatele, by výpověď dali doručiti jenom advokátu žalovaných, a tohoto, by ji za žalované platně přijal. Rekursní soud vyslovil právem, že je nutno zkoumati, zda mezi nimi a jejich advokátem byla uzavřena smlouva, která by ho opravňovala k přijetí výpovědi. První soud se sice touto otázkou obíral, ale řešil ji na kusém podkladě, nepřihlížeje při tom k výpovědem slyšených svědků a považuje za rozhodné, že plná moc zmocňuje advokáta žalovaných k přijímání všech zásilek určených do vlastních rukou žalovaných a že mu výpověď byla platně doručena. Tento právní názor je nesprávným z důvodů uvedených již odvolacím soudem. Nic na něm nezměnila okolnost, že se advokát žalovaných po té v námitkách na tutéž plnou moc odvolal. Zrušil-li rekursní soud za těchto okolností usnesení prvního soudu a nařídil mu, aby o věci dále jednal, nestala se stěžovatelům křivda a jejich dovolací recurs není odůvodněn.

Čís. 9494.

Rozhodl-li první soud, že se útraty sporu navzájem zrušují, a rekursní soud k rekursu žalobce usnesení to potvrdil, žalobce pak navrhl, by usnesení rekursního soudu bylo doplněno, ježto prý rekursní soud nerozhodl o jeho návrhu, by bylo o útratách uznáno po případě podle § 43, druhý odstavec, c. ř. s., jest do usnesení rekursního soudu, jímž byl zamítnut návrh na doplnění usnesení, recurs na dovolací soud nepřipustný.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1929, R I 988/29.)

První soud rozhodl, že se útraty sporu navzájem zrušují. Rekursní soud usnesením ze dne 1. října 1928 potvrdil usnesení

prvého soudu o útratách. Návrhu na doplnění tohoto usnesení rekursní soud usnesením ze dne 25. října 1929 nevyhověl.

Nejvyšší soud odmítl rekurs do usnesení rekursního soudu ze dne 25. října 1929.

Důvody:

První soud rozhodl, že se útraty sporu navzájem zrušují. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rekurs, domáhaje se jeho změny v ten způsob, by žalovaná byla odsouzena k náhradě útrat sporu. Tomuto rekursu rekursní soud nevyhověl, potvrdiv usnesení prvního soudu ve výroku o útratách. Tento útratový výrok snažil se žalobce oklikou, návrhem na doplnění ve smyslu §§ 423 a 430 c. ř. s. zvrátiti, uváděje, že v rekursu napadl rozhodnutí soudu první stolice ze dvou důvodů, předně z toho, že soud měl o útratách rozhodnouti podle § 41 c. ř. s. a nikoli podle § 43 prvý odstavec c. ř. s., za druhé, že mělo o nich po případě býti uznáno podle druhého odstavce § 43 c. ř. s., o kterémžto návrhu rekursní soud prý nerozhodl. Leč rekursní soud rozhodl usnesením ze dne 1. října 1929 o útratách sporu konečně (§ 528 c. ř. s.), a nelze vůbec mluvit o nevyřízení návrhu. Která strana a do jaké míry má nésti útraty sporu, jest posouzením právním. Vyslovil-li rekursní soud právní názor, že prvý soud správně použil ustanovení § 43 c. ř. s., při čemž měl rovněž na zřeteli prvý odstavec tohoto předpisu, jakž vyplývá z jeho odůvodnění, dal tím žřejmě na jevo, že neshledává příčiny, by použil předpisu druhého odstavce § 43 c. ř. s. Zda se tak stalo právem čili nic, jest lhostejno, neboť proti souhlasným usnesením nižších soudů není opravného prostředku (§ 528 c. ř. s.). Měl tedy rekursní soud návrh na doplnění usnesení ze dne 1. října 1929 správně odmítnouti, poněvadž jím bylo oklikou usilováno o nové rozhodnutí ve věci již pravoplatně vyřízené. Rekurs podaný v třetí stolici proti usnesení ze dne 25. října 1929, jímž nebylo vyhověno návrhu na doplnění předcházejícího usnesení, jest opět jen pokusem, by byla vzata znovu na přetřes otázka, o níž bylo pravoplatně rozhodnuto, a jest proto nepřipustným, nehledíc ani k tomu, že ve své podstatě směřuje proti rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce útrat, které nemůže býti vůbec napadeno ani přímo ani nepřímo (§ 528 c. ř. s.).

Čís. 9495.

Pro žalobu hudebníka na kapelníka o zaplacení mzdy není příslušným soud živnostenský.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1929, R I 680/29.)

Žalobce domáhal se na žalovaném kapelníku zaplacení mzdy za čtrnáct dní, tvrdě, že uzavřel se žalovaným smlouvu, podle níž žalovaný přijal žalobce za hudebníka, výpověď že ujednána byla čtrnáctidenní, žalovaný však žalobce bez příčiny propustil. Námitce, že jest příslušným živnostenský soud, soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud námitku zamítl. Důvody: Po-